

[Bindslev.]

er undergivet hans Forsorg, eller hyperseksuelle aandssvage Kvinder, det turde han ikke gaa med til. Jeg foreholdt ham overfor denne Betragtning Faren ved Udbredelsen af Kønssygdomme. Han mente vel, at den var til Stede, men hævdede, at man i saadanne Tilfælde maatte se bort fra den og hen til, hvor den største Fordel for Samfundet laa. Han mente, at, alt taget i Betragtning, var der større Fordele knyttet til Loven end den Fare, der laa i Udbredelse af Kønssygdomme. Jeg mener, at den Fordel, Loven byder, kun er for en Ret Linser at regne, for hvilken man giver Samfundets Førstefødselsret til Pris, i Sammenligning med den Værdiforringelse i racehygiejnisk, samfundsmæssig og moralsk Henseende, som vil kunne blive Lovens Konsekvens. Jeg mener derfor, at de Fordele, Loven byder, ikke er af en saadan Karakter, at det er værd for Samfundet at tage dem under de Vilkaar.

De fleste af de nuværende Tilhængere af Loven, saaledes den højtærede Justitsminister, er alle ivrige efter at bedyre, at det til at begynde med var med Væmmelse, at de tænkte paa Gennemførelsen af en saadan Lov, men de er efterhaanden kommet til bedre Erkendelse. Og med Konversonens normale Stolthed i Bevidstheden om at være kommet paa den rigtige Side, lover de sig, at vi Modstandere nok før eller senere vil træde i deres Fodspor. De ser med mild Overbærenhed paa os andre, der er blevet stikkende i de aflagte Standpunkter. Ihvorvel jeg altid i Ærbødighed bøjer mig for den alvorlige Omvendelse, ser jeg ikke, at der ligger noget Argument i, at de omvendte for deres Vedkommende har overvundet den instinktive Afsky, de tidligere nærrede. Det er dog muligt, at Konversionen har ført dem fra noget rigtigt til noget galt, saadant har man set før, ikke mindst, hvor man staar overfor Konversioner, der synes prægede af Modens Stemninger eller synes fødte under Massesuggestionens Tegn. Med andre Ord man bør i saadanne Tilfælde være varsom med at drage den Slutning, at de mange altid har Ret.

Jeg har Indtrykket af, at der i nogen Grad trækkes paa Skulderen ved Tanken om instinktive Tilskyndelser. Man skal nu alligevel ikke kimse ad det instinktive. Det ufordærvede Instinkt har ofte et klarere Skøn end selv de sindrigste Overvejelser, der har maattet nøjes med at famle sig frem ved Fornuftslutninger. Instinkt kan ofte give en sikrere Vejledning, hvor Forstanden er henvist til Gis-

ninger og maa træffe sine Beslutninger, uden at have gennemforsket alle Forudsætninger.

Jeg har Indtrykket af, at Videnskaben har imponeret adskillige af dem, der har beskæftiget sig med Sagen, selv Medlemmer, der paa andre Omraader ikke er helt saa villige til at følge Sagkundskaben, strækker her Gevær. De staar her med umaadelig Ærbødighed og Respekt overfor Videnskaben og synes ikke, de kan andet end bøje sig for Videnskabens Krav. Videnskaben i Danmark tilraader altsaa for Øjeblikket at modtage Loven i den Affattelse, der her foreligger, men den gør det, forekommer det mig, ud fra forskellige Synspunkter. Og i forskellige Henseender gør den det, uden at have klaret sig Kastrationens Følger og uden at have været i Stand til at afbøde dem. Jeg spørger, har jeg Uret, naar jeg forudsætter, at Lægens Opgave som Læge er at helbrede og bevare Liv? Jeg har forstaaet, at det er ud fra saadanne Forudsætninger, at Lægevidenskaben bevarer Liv i Tilfælde, hvor Lægmanden i sit blinde Ræsonnement ofte ser noget ubarmhjertigt i denne Lægens krampagtige Opretholdelse af Liv. Jeg kritiserer ingenlunde Lægens Holdning her, det er den eneste forsvarlige, det er hans Opgave at være Livets Værner. Han maa heller ikke som Videnskabsmand afskære sig fra de Muligheder til Livets Forstaaelse, der ligger selv i de kummerligste Livsformer. Jeg anerkender selv fuldkommen den almindelige Betragtning af denne Lægetik. Men naar dette nu er Lægens Kald og Opgave, hvorledes kan det da blive hans Kald at række Haand til at standse Forplantningen hos en Række Individider? Hvorledes kan det blive hans Opgave at paaføre uvidende Individider aabenbar Livsfare ved en alvorlig Operation, hvor man altid med Sikkerhed kan regne med en bestemt Dødelighedsprocent? Hvorledes kan det blive hans Opgave at paaføre Individider psykiske Lidelser, som Lægevidenskaben endnu ikke har Midler eller Mulighed for at helbrede? Hvorledes kan det blive hans Opgave indirekte at række Haand til Kønssygdommens yderligere Udbredelse ved at slippe steriliserede, men fremdeles stærkt erotomane aandssvage Kvinder løs paa Samfundet? Jeg siger, hvorledes kan Lægevidenskaben ud fra sine egne Forudsætninger gaa med til noget saadant? Det forekommer mig, at man har Ret til at høre Lægevidenskabens klare Svar derpaa. Jeg staar med overordentlig Respekt for Videnskaben, selvfølgelig, som enhver Akade-